

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alešem Smetankou ve věci

žalobce: T. A. D., narozen X,
státní příslušnost V. s. r.,
bytem v ČR X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí,
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. 121315-5/2023-MZV/OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 6. 11. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. 121315-5/2023-MZV/OPL (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 30. 6. 2023, č. j. 1458-9/2023-MZV/HANOKO (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto usnesení bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců a řízení o žádosti o vydání tohoto povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno.

II.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů vyložily pojem *odůvodněný případ* ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců příliš neurčitě a restriktivně. Obsah a rozsah tohoto pojmu závisí na čase a místě aplikace právní normy a na individuálních skutkových okolnostech hodnocených v jejich vzájemné souvislosti. Byť žalovaný souhlasil s žalobcem, že prvostupňový orgán řádně nevyložil obsah pojmu *odůvodněný případ*, následně shledal vymezení tohoto pojmu prvostupňovým orgánem zákonným. Žalobce tvrdil, že v případě aplikace neurčitého právního pojmu jsou správní orgány povinny v každém jednotlivém případě jej nejdříve řádně vymezit a teprve následně posuzovat možnost porušení individuálních okolností konkrétní věci pod jeho rozsah. Postup prvostupňového orgánu nesměl být výsledkem libovůle a veškeré úvahy, jimiž byl veden, měly nalézat odraz v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, což se v projednávané věci nestalo.
4. Žalobce má za to, že osvědčil, že trvat na osobním podání žádosti by v jeho případě bylo nepřiměřeně tvrdé a nerozumné. Žalobce konkrétně žádal o subsumpci nepřiměřeného zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků pod pojem *odůvodněný případ* a posouzení pojmu *odůvodněný případ* skrze účel, pro který žalobce žádal o pobytové oprávnění (společné soužití rodiny). Nepřiměřenost zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce odvozoval od toho, že v ČR žije více než 20 let, má zde rodinné a sociální zázemí, má dvě nezletilé děti, které jsou závislé na péči a výchově ze strany žalobce, v ČR žije žalobcova manželka, že je znám zastupitelskému úřadu na základě dříve udělených pobytových oprávnění, a že doba odloučení od rodinných příslušníků by byla oproti době odloučení v průběhu výkonu trestu odnětí svobody nepředvídatelná. Újma hrozící žalobci, jeho manželce a dětem by tak byla závažnější oproti srovnatelným případům. Správní orgány žalobcovy námitky opomenuly, zlehčovaly a vyvracely obecnou a paušální argumentací. Zdůrazňovaly pouze závažnost žalobcem páchané trestné činnosti, skutečnost, že si svou pobytovou situaci žalobce zavinil sám, a dobu odloučení žalobce od jeho rodinných příslušníků po dobu výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgány nevymezily kolidující zájmy a neprovedly test proporcionality zásahu do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků, vzniklého v návaznosti na zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu, spojeného s trváním na osobní přítomnosti žalobce při podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.
5. Správní orgány dle žalobce kladly přílišný důraz na žalobcem páchanou trestnou činnost, již odůvodnily závěr o přiměřenosti zásahu do práv žalobce, aniž by přihlížely k dalším

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

individuálním okolnostem věci. Od spáchání trestné činnosti žalobcem uplynulo více než 5 let a žalobcovo chování svědčí o jeho nápravě. Žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, která je standardně překážkou pro vydání pobytového oprávnění na území ČR. Proto lze jen stěží předvídat dobu, po kterou bude muset být žalobce po nuceném vycestování za účelem osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu odloučen od nejbližších rodinných příslušníků plně integrovaných do české společnosti, čímž je újma hrozící žalobci a jeho rodinným příslušníkům napadeným rozhodnutím o to citelnější. Správní orgány měly zohlednit nesplnění podmínky trestní zachovalosti žalobcem v kontextu důsledků svých rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2023, č. j. 19 A 12/2022-45. Správní orgány tím, že nereflektovaly žalobcovy námitky, nemohly vymezit intenzitu zásahu do práv žalobce a jeho rodinných příslušníků vzniklou zamítnutím jeho žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a následně ji poměřit s protichůdným veřejným zájmem na vycestování žalobce za účelem osobního podání žádosti. Správní orgány měly posuzovat zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života z hledisek vymezených v § 174a zákona o pobytu cizinců, i když se jednalo o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

6. Žalovaným zdůrazňované odloučení žalobce od rodinných příslušníků po dobu výkonu trestu odnětí svobody bylo dle žalobce nesrovnatelné s odloučením z důvodu osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Nelze totiž předvídat dobu odloučení, je třeba zohlednit velkou vzdálenost země původu žalobce, finanční a časovou náročnost cesty, která může tvořit nepřekonatelnou překážku styku žalobce s jeho rodinnými příslušníky v době nejbližších 5 let. Při hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nevěnovaly správní orgány dostatečnou pozornost nejlepšímu zájmu žalobcových nezletilých dcer dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se nezabýval faktickými dopady napadeného rozhodnutí na další život, psychický vývoj, výchovu a výživu žalobcových nezletilých dcer. Žalobce přitom prokázal, že po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v prosinci roku 2021 se vazby mezi ním a jeho dcerami neustále prohlubují, jelikož je hlavní pečující osobou zajišťující chod domácnosti.
7. Žalobce dále namítl, že správní orgány vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu. V rámci posuzování přiměřenosti zásahu do žalobcova práva na respektování jeho soukromého a rodinného života totiž prvostupňový orgán kladl žalobci k tíži, že je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. Řízení o správním vyhoštění však s žalobcem vedeno nebylo. Ve skutečnosti s ním bylo vedeno řízení o povinnosti opustit území členských států EU. Povaha řízení nebyla pro posouzení žalobcovy žádosti irelevantní. Argumentace žalovaného účelovostí podané žádosti byla nepřipadná, neboť žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti neopravňovala žalobce k pobytu v ČR.
8. Dále žalobce namítl porušení zásady legitimního očekávání. Poukázal na dva případy, v nichž prvostupňový orgán upustil od povinnosti osobního podání žádosti v případě dvou nezletilých dětí a matky nezletilého dítěte. Žalobce sice nebyl nezletilým dítětem, nicméně jeho nezletilé dcery pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí se nepřímou dotýká práv a zájmů žalobcových dcer, kterým by měla být v řízení o žalobcově žádosti poskytnuta srovnatelná ochrana jako nezletilým žadatelům. Argumentace prvostupňového orgánu, že vzhledem k výjimečnosti institutu upuštění od povinnosti osobního podání žádosti není povinen následovat dřívější správní praxi, odporuje ochraně právní jistoty a porušuje zásadu legitimního očekávání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

9. Žalobce rovněž tvrdil porušení zásady hospodárnosti řízení, neboť před vydáním rozhodnutí o neupuštění od povinnosti osobního podání žádosti byl vyzván k doložení všech náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Takový postup byl v rozporu s dřívější správní praxí, podle níž prvostupňový orgán požadoval doložení náležitostí žádosti o pobytové oprávnění až poté, co upustil od osobního podání žádosti.
10. Podle žalobce byla vnitřně rozpornou argumentace žalovaného stran důvodů pro zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce dodal, že bylo povinností prvostupňového orgánu reagovat na žalobcovu žádost o prodloužení lhůty, případně přerušování řízení, a prvostupňový orgán neměl tuto žádost ignorovat a přistoupit k vydání konečného rozhodnutí.
11. Žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 12. 2023 (doručeném soudu téhož dne) navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Prvostupňový orgán postupoval v souladu s judikaturou, tj. obecně vymezil obsah neurčitěho právního pojmu odůvodněný případ a aplikoval ho na zjištěný skutkový stav. Jelikož prvostupňový orgán nedospěl k závěru, že skutečnosti předestřené žalobcem naplňují neurčitý právní pojem odůvodněný případ, neprováděl správní uvážení. Podle žalovaného se správní orgány v dostatečném rozsahu vyjádřily k žalobcovým námitkám.
13. V řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti správní orgány neposuzují přiměřenost svých rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jim takovou povinnost zákon neukládá. K námitce žalobce stran provedení testu proporcionality žalovaný uvedl, že není jeho úkolem objasňovat nezbytnost a rozumnost zákonného požadavku na osobní podání žádosti a právní úprava správním orgánům neukládá povinnost provedení tohoto testu. Na rozdíl od povinnosti opustit území totiž povinnost osobního podání žádosti není sankcí, ale pouhým prostředkem legalizace pobytu cizince na území. Při rozhodování o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti mají správní orgány možnost v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání upustit, za podmínky, že by trvání na osobním podání žádosti bylo příliš tvrdé a nerozumné. Posuzování dopadů do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vycestování za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, které je v napadeném rozhodnutí zevrubně obsaženo, nelze srovnávat s posuzováním přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
14. Pobytová historie žalobce, negativně ovlivněná jeho úmyslnou trestnou činností, a jeho současný nejistý pobytový status nebyly jediným ani zásadním důvodem pro nevyhovění žalobcově žádosti. Jednalo se pouze o skutečnosti dokreslující celkovou individuální situaci žalobce a motivy k podání žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Povaha řízení vedeného Policií České republiky za účelem ukončení nelegálního pobytu žalobce tak nebyla rozhodná.
15. Pokud žalobce zdůrazňoval nepředvídatelnou délku odloučení od svých rodinných příslušníků z důvodu, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, jednalo se o otázku meritorního posouzení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Při posuzování

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti o upuštění od osobního podání žádosti správní orgány nehodnotí délku správního řízení (probíhajícího před jiným správním orgánem), v souladu s § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se zabývají výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat. Případné zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nesplnění trestní zachovalosti je podmíněno zkoumáním přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

16. Žalovaný se zabýval námitkami žalobce stran nepředvídatelnosti doby odloučení od rodiny, velké vzdálenosti i finanční a časové náročnosti cesty. Osobní podání žádosti na zastupitelském úřadě je zákonem stanovený primární způsob podání žádosti o stanovené druhy pobytových oprávnění a žalobce ve své situaci musel počítat s vycestováním do země původu a s tím spojenými finančními náklady za účelem uspořádání svých pobytových poměrů. Paušální námitky stran finanční náročnosti cesty neobstojí. Mimořádnost případu, která odůvodňuje upuštění od požadavku osobního podání žádosti, nelze spatřovat výlučně ve vzdálenosti mezi zastupitelským úřadem a územím ČR. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlédl i k nejlepšímu zájmu žalobcových nezletilých dcer. Vycestování žalobce za účelem osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě bude mít dopady na život jeho dětí, které nebudou moci po přechodnou dobu udržovat osobní kontakt s žalobcem, nicméně vzhledem ke všem okolnostem případu žalovaný neshledal, že by případ žalobce byl odůvodněným případem ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Finanční zajištění rodiny obstarává výhradně žalobcova manželka, tudíž nedojde ke snížení životního standardu. Děti navštěvují základní školu a žalobce nijak nedoložil, že by se rodina nacházela ve výjimečné či jinak tíživé situaci po stránce zdravotní, sociální apod.
17. Podle žalovaného se nelze odvolávat na ustálenou správní praxi, neboť posouzení důvodů pro upuštění od osobního podání žádosti je odvislé od konkrétních okolností daného případu. Žalobce v podané žalobě popsal okolnosti případů upuštění od osobního podání žádosti tak, že individuální závažné okolnosti jsou z nich zřejmé (žadatelé byly nezletilé děti, složitá rodinná situace). Pokud by měly zastupitelské úřady postupovat dle názoru žalobce, pak by *ad absurdum* paušálně upouštěly u všech žádostí, ve kterých by žadatel pobýval na území ČR se svou rodinou (nezletilými dětmi).
18. K tvrzenému porušení zásady hospodárnosti žalovaný uvedl, že aby prvostupňový orgán mohl posoudit, zda je žádost o vydání povolení k pobytu způsobila k meritornímu projednání, je třeba, aby žadatel doložil potřebné náležitosti žádosti. Žádost o upuštění od osobního podání žádosti je pouze procesní žádostí, která, je-li jí vyhověno, má za následek, že žádost o povolení k pobytu, je meritorně projednána. Z § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců neplyne, že by prvostupňový orgán musel nejprve rozhodnout o upuštění od osobního podání žádosti, a teprve poté se zabývat žádostí o vydání povolení k pobytu. Je tomu právě naopak. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o upuštění podává spolu s žádostí o povolení k pobytu, tudíž už ve chvíli podání obou žádostí musí pobytová žádost naplnit podmínky přijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců a je povinností zastupitelského úřadu splnění těchto podmínek vyhodnotit. V opačném případě by mohlo dojít k nepřijatelné situaci, že zastupitelský úřad rozhodne o upuštění od osobního podání žádosti, kterou např. žadatel nebyl oprávněn vůbec podat či je ve smyslu § 169h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřijatelná. Povinnost doložit zákonné náležitosti žádosti o pobytové oprávnění plně odpovídá zásadě hospodárnosti. Prvostupňový orgán po žalobci požadoval předložení výpisu z rejstříku trestů Vietnamské

socialistické republiky v souladu s § 31 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 42b odst. 4 téhož zákona.

19. Ohledně nevydání rozhodnutí o žalobcově žádosti o prodloužení lhůty žalovaný tvrdil, že správní řád předpokládá vydání usnesení pouze v případě prodloužení lhůty. Pokud žalovaný lhůtu neprodloužil, nebylo třeba o tom rozhodnout usnesením, nýbrž byla dostačující zmínka v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. I pokud by mělo být o žalobcově žádosti rozhodnuto samostatným usnesením, neměla vada spočívající v jeho nevydání vliv na zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, neboť žalobci muselo být zřejmé, že lhůta prodloužena nebyla a proč došlo k zastavení řízení. Na zákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí neměla vliv ani tvrzená vada spočívající v nevydání usnesení o žalobcově žádosti o přerušení řízení, neboť správní orgán není povinen vždy vyhovět takové žádosti a přerušení řízení by v situaci, kdy prvostupňový orgán zjistil důvod pro zastavení řízení, postrádalo smysl.
20. Žalobcem odkazované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2023, č. j. 19 A 12/2022-45, Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, a ze dne 30. 8. 2023, č. j. 2 Azs 156/2023-28, žalovaný nepovažoval za příléhavé.

IV.

Replika žalobce

21. V replice ze dne 3. 1. 2024 (doručené soudu téhož dne) žalobce zopakoval, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, ač se již více než 5 let chová řádně. Osud jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu tak je nejistý a nelze předvídat dobu, po kterou by musel pobývat mimo území ČR. Podle žalobce rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2023, č. j. 19 A 12/2022-45, je příléhavý na projednávanou věc, neboť nesplnění podmínky trestní zachovalosti a související nepředvídatelnost doby pobytu mimo území ČR a doby odloučení žalobce od jeho manželky a nezletilých dcer činí z jeho případu případ mimořádný, odlišující jej od případů jiných cizinců žádajících o upuštění od osobního podání žádosti. Dále žalobce zopakoval, že správní orgány byly povinny hodnotit přiměřenost svých rozhodnutí a přihlídnout k nejlepšímu zájmu žalobcových nezletilých dcer. Pod pojem odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze podřadit i specifické rodinné poměry. Stran nevydání rozhodnutí o žalobcově žádosti o prodloužení lhůty, případně přerušení řízení žalobce zopakoval žalobní argumentaci.

V.

Průběh řízení

22. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 16. 10. 2023 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 6. 11. 2023.
23. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž se napadeným rozhodnutím cítí být dotčen na svých právech), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

24. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), neboť oba účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (žalobce v podání ze dne 10. 11. 2023, žalovaný v podání ze dne 16. 11. 2023).

VI.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Soud žádné takové vady neshledal.
26. Poté, co soud v projednávané věci v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
27. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné konkrétní důkazní návrhy, které by se týkaly věci samé a které by šly nad rámec správního spisu, neučinili. Z listin přiložených k žalobě, které se týkaly věci samé a které nebyly součástí správního spisu, šlo pouze o anonymizované usnesení prvostupňového orgánu, kterým tento vyhověl žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Tento důkazní návrh soud neshledal relevantním pro posouzení důvodnosti žalobcovy žaloby, neboť se týkal jiného cizince, přičemž jedno kladné vyřízení žádosti jiné osoby nemůže dokládat zavedenou správní praxi, resp. legitimní očekávání žalobce, že jeho žádosti bude rovněž vyhověno.
28. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
29. Dne 4. 4. 2023 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost žalobce z téhož dne o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s rodinou dle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to společně s průvodním dopisem, který obsahoval žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a rovněž odůvodnění obou žádostí.
30. Žalobce svou žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti odůvodnil zejména tím, že požadavek na osobní podání žádosti je v jeho případě nepřiměřeně přísný, tvrdý a nerozumný, neboť v ČR má sociální a rodinné zázemí a jeho nepřetržitá přítomnost na území ČR je nezbytná pro zajištění chodu domácnosti, ale i výchovy a péče o jeho dvě nezletilé dcery. Žalobce po propuštění z výkonu trestu (prosinec 2021) sdílí domácnost s manželkou a dvěma dcerami (roky narození 2011 a 2013), které na území pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Během výkonu trestu žalobce nedošlo k zpretrhání vazeb mezi členy rodiny, žalobce byl manželkou a dcerami pravidelně navštěvován a volali si. Manželka je v současnosti zaneprázdněna výdělečnou činností a žalobce zajišťuje chod domácnosti a věnuje se výchově dětí. Po rodině žalobce nelze požadovat, aby jej do země

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

původu následovala. V případě vycestování žalobce je možnost návštěv rodiny v ČR nejistá pro nesplnění podmínky jeho trestní zachovalosti. Žalobce poukázal na hledisko nejlepšího zájmu dítěte. V ostatním žalobce již uváděl pouze obecné argumenty a odkazy na rozhodovací praxi správních soudů. Poté poukázal na dva skutkově podobné případy, kdy zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem rodinným. Žalobce ke své žádosti doložil (kromě své fotografie a plné moci pro právního zástupce) toliko kopii jeho cestovního pasu, kopii dokladu o trvalém pobytu paní T. T. N. a kopii oddacího listu žalobce a paní T. T. N. o uzavření manželství dne 29. 1. 2011, včetně úředního překladu do českého jazyka.

31. Prvostupňový orgán usnesením ze dne 25. 4. 2023 vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti spočívajících v chybějících dokladech o zajištění ubytování a o zajištění finančních prostředků k pobytu a dále výpisu z evidence vietnamského rejstříku trestů. K žádosti žalobce prvostupňový orgán prodloužil lhůtu pro odstranění vad do 26. 6. 2023. Žalobce podáním ze dne 26. 6. 2023 doložil doklady týkající se příjmů manželky žalobce a nájemní smlouvu na byt, nikoli však výpis z rejstříku trestů, ohledně kterého požádal o další prodloužení lhůty, případně o přerušování řízení.
32. Dne 30. 6. 2023 prvostupňový orgán vydal předmětné prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt a řízení o této žádosti o pobyt zastavil. Prvostupňový orgán své rozhodnutí podrobně odůvodnil, a to zejména následovně. Předně poukázal na následující zjištěné skutečnosti týkající se historie a okolností pobytu žalobce na území ČR. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2008, v dubnu roku 2019 mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let; v prosinci roku 2021 byl podmíněně propuštěn; následně mu bylo vydáno několik výjezdních příkazů, poslední s platností do 25. 5. 2023; v roce 2011 se oženil a narodila se mu první dcera, v roce 2013 se narodila druhá dcera; trestné činnosti se žalobce dopustil v době, kdy již měl na území ČR rodinu, a měl si tak být vědom možných rizik a následků spojených s jejím páčáním. Prvostupňový orgán poté vyhodnotil zásah do žalobcova soukromého a rodinného života jako přiměřený, na dobu omezenou a nezbytně nutnou; v souvislosti s porušením nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dcer prvostupňový orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, z něhož citoval. Podle prvostupňového orgánu z žalobcovy žádosti nevyplývalo, proč by rodina v ČR neměla zvládnout odloučení od žalobce a že by jeho dcery měly utrpět újmu, nebylo ani zřejmé, že by žalobcova rodina za ním nemohla alespoň na krátkou dobu přicestovat. V minulosti navíc rodina byla dlouhodobě odloučena pro žalobcův pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody. Dále argumentoval tím, že upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nemá být nástrojem pro legalizaci pobytu v ČR, neboť je ve veřejném zájmu, aby v ČR pobývali cizinci s platným pobytovým oprávněním a aby byly dodržovány postupy vyřizování jejich žádostí. Skutečnost, že byl žalobce znám správním orgánům, nezaložila nárok na upuštění od osobního podání žádosti, zákon nezohledňuje, kolikrát v minulosti cizinec o pobytové oprávnění žádal. Podle prvostupňového orgánu se žalobce mohl v zemi původu věnovat výdělečné činnosti a rodinu v ČR v době své nepřítomnosti finančně podporovat. K dopadům na nezletilé děti prvostupňový orgán uvedl, že žádost se týká žalobce jako zletilého žadatele, který v ČR páchal trestnou činnost, vědom si možných rizik spojených s jejím páčáním. Konečně prvostupňový orgán upozornil i na to, že žalobce v domovské

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zemi neuvízne na neurčitě dlouhou dobu, neboť se k registraci k získání termínu podání žádosti nemusí dostavit osobně, nýbrž může zmocnit třetí osobu, a osobně se dostaví až k podání žádosti. Délka řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu není rozhodná a nemůže založit důvody, které by žalobci bránily v osobním podání žádosti. K odkazům žalobce na předchozí rozhodovací praxi prvostupňového orgánu tento uvedl, že se jednalo o velmi specifické případy (šlo o nezletilé osoby), tudíž nemohlo být založeno žádné legitimní očekávání. Závěrem prvostupňový orgán uvedl, že v situaci, kdy byl dán důvod pro zastavení řízení podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, již bylo nepotřebné prodlužovat lhůtu pro doložení výpisu z rejstříku trestů, resp. řízení přerušovat, jak žádal žalobce.

33. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním ze dne 18. 7. 2023. K následné výzvě ze dne 19. 7. 2023 k doplnění zákonných náležitostí odvolání žalobce (prostřednictvím svého právního zástupce) odvolání doplnil podáním ze dne 24. 7. 2023, které doplnil podáním ze dne 25. 7. 2023. Odvolací argumentace se zaměřuje zejména na výklad a aplikaci pojmu odůvodněný případ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce trval na tom, že v jeho případě se jedná o odůvodněný případ, pro který měl prvostupňový orgán upustit od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Žalobce doložil protokoly o výsledku jeho dvou nezletilých dcer před orgánem cizinecké policie z dubna 2022, kde jeho dcery vypověděly, že žalobce s nimi bydlí a stará se o ně a o domácnost. Žalobce rovněž doplnil chybějící výpis z rejstříků trestů.
34. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak již bylo uvedeno výše v čl. I. tohoto rozsudku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve poukázal na to, jak neurčitý právní pojem odůvodněný případ vykládá judikatura, přičemž s odkazem na závěry judikatury dovodil, že prvostupňový orgán správně posoudil, že žalobcův případ není odůvodněným případem ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného zásadním důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti nebyla žalobcova trestní minulost, ale prvostupňový orgán hodnotil veškeré žalobcem tvrzené důvody, pobytovou historii žalobce pak zmínil pro dokreslení situace. Možnost upuštění od osobního podání žádosti nemůže být pohodlnějším způsobem legalizace neoprávněného pobytu pro cizince, kteří nemohou podat žádost o pobytové oprávnění na území ČR. Podle žalovaného samotná existence rodinných vazeb na území ČR, resp. to, že zde žalobce dlouhodobě pobývá, nemůže být důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti. Zákon o pobytu cizinců stanoví povinnost osobního podání pro všechny cizince žádající o stanovený druh oprávnění k pobytu, bez ohledu na místo pobytu. Dlouhodobý pobyt na území ČR byl v případě žalobce z hlediska jeho sociálních vazeb přerušen výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody. Žalovaný připustil, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny dojde, jeho intenzitu je ale potřeba zvažovat v souvislosti s dalšími okolnostmi, zde především s tím, že děti vyrůstají ve funkční rodině a nic nenasvědčuje tomu, že by pečující zázemí nebyla schopna po určitou dobu zajistit žalobcova manželka. Žádné výjimečné či závažné okolnosti svědčící o složité rodinné či sociální situaci žalobce neuvedl. K nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života nedojde, z hlediska legalizace žalobcova pobytu je osobní podání žádosti nejmírnějším opatřením. Dostupnost prvostupňového orgánu za účelem osobního podání žádosti není nijak ztížena a žalobce neuvedl žádné výjimečné okolnosti, které by svědčily o tom, že v jeho případě jde o odůvodněný případ. Podle žalovaného vycestování žalobce za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění není v rozporu s nejlepším zájmem jeho dětí. Zájem státu na

standardním řešením nelegálního pobytu účastníka řízení v konkrétní věci nevyváží ani přítomnost nezletilých dětí, neboť jejich situace je ustálena (dcery nevyžadují vzhledem ke svému věku celodenní péči a po dobu nepřítomnosti otce mohou zůstat se svou matkou), na jejich právním postavení se nic nemění a jejich dočasné odloučení od otce na přechodnou dobu nepředstavuje jejich reálné ohrožení. Stran nejlepšího zájmu žalobcových dcer žalovaný rovněž uvedl, že dcery nejsou povinny vycestovat z ČR, manželka žalobce je schopna se o ně postarat, kontakt je možné zajistit prostřednictvím technických prostředků. Podle žalovaného prvostupňový orgán zjistil skutkový stav dostatečně. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkami, že se prvostupňový orgán nevypořádal s vlastní rozhodovací praxí a že nerozhodl o žádosti o přerušení řízení.

35. Úvodem posouzení nyní projednávané věci soud poukazuje na to, že podstatou sporu je posouzení právní otázky, zda správní orgány správně vyložily a aplikovaly ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a tam obsažený neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“, pro který správní orgán může upustit od povinnosti osobního podání žádosti o příslušné bytové oprávnění. Žalobce totiž požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců, a to poté, co jeho dosavadní trvalý pobyt byl pravomocně zrušen. Ovšem neučinil tak osobně na zastupitelském úřadu v Hanoji, nicméně společně s žádostí o bytové oprávnění zažádal o upuštění od povinnosti osobního podání jeho žádosti.
36. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
37. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu*. Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že: *V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.*
38. Nebylo sporu o tom, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost na území ministerstvu podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, nýbrž jí byl povinen podat na zastupitelském úřadu podle § 42a odst. 5 téhož zákona.
39. Institut osobního podání žádosti je upraven v § 169d zákona o pobytu cizinců. Podle 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) platí, že *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně*. Věta první v odst. 2 téhož zákonného ustanovení (ve znění účinném do 30. 6. 2023) stanoví, že *osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely bytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon*. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení (ve znění účinném do 30. 6. 2023) platí: *Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti*. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.

40. Žalobce v žalobě označil za primární důvod, pro který měl být jeho případ posouzen jako „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a správní orgány proto měly upustit od povinnosti osobního podání jeho žádosti o dlouhodobý pobyt, jeho rodinné poměry, konkrétně od prosince 2019, co byl propuštěn z výkonu trestu, žije s manželkou a dvěma nezletilými dětmi (roky narození 2011 a 2013) ve společné domácnosti. Nic specifického pak o svých rodinných poměrech ve své žádosti netvrdil.
41. V judikatuře panuje shoda na tom, že relevantní právní úprava výslovně předpokládá osobní podání žádosti o daná pobytová oprávnění, přičemž pouze opodstatněné a doložené individuální okolnosti žadatele mohou vést k výjimečnému prolomení tohoto pravidla. Úkolem správních orgánů pak je vyhodnotit, zda okolnosti tvrzené žadatelem naplňují neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a zda tyto okolnosti žadatel náležitě doložil. Následně mají provést a vysvětlit správní uvážení v tom směru, zda tyto okolnosti vedou, či nikoli, k možnosti upustit od osobního podání žádosti.
42. Soud v první řadě uvádí, že správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí, která soud zrekapituloval výše, náležitě odůvodnily. Současně provedly výklad neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v souladu s ustálenou judikaturou. Dle judikatury, z hlediska právní teorie platí, že § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě kombinuje správní uvážení a neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“. Pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Je na správním orgánu, aby rozhodl, zda konkrétní situace náleží do rozsahu daného pojmu. Jeho úvaha se musí zaměřit na skutkovou podstatu a její vyhodnocení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 4 Azs 19/2023-34). V nyní projednávané věci, správní orgány náležitě vymezily obsah neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“, a to zejména na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí a na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Soud se proto neztotožnil s žalobcem v tom, že by správní orgány vyložily pojem „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *příliš neurčitě a restriktivně*. Nepříléhavý pak byl odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2023, č. j. 19 A 12/2022-45, neboť ten se týkal přezkumu správního rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie, tedy zcela jiného právního institutu, než byl řešen v případě žalobce.
43. Správní orgány pak dostaly i své povinnosti náležitě vysvětlit své uvážení, proč okolnosti žalobcova případu nelze považovat za výjimečné či v něčem zcela specifické, což by odůvodnilo možnost upustit od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Oba správní orgány se náležitě vypořádaly se všemi tvrzenými skutečnostmi, přičemž úvahy správních orgánů soud hodnotí jako správné a mající oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
44. Soud v dané souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Azs 156/2022-46, v němž kasační soud aproboval postup správních orgánů, které zamítly žádost cizince o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Po skutkové stránce lze shrnout, že tehdejší stěžovatel byl taktéž občanem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Vietnamu, také měl v ČR manželku a dvě nezletilé děti a také s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, posléze překvalifikované na řízení o povinnosti opustit území, také usiloval o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, také poukazoval na zásah do soukromého a rodinného života spočívající v odloučení od rodiny, nemožnost poskytovat péči a ohrožení zájmů nezletilých dětí. Nejvyšší správní soud v takto popsaném případě dospěl k následujícím závěrům: *„Při aplikaci dotčené zákonné výjimky je nutno v konkrétní věci zhodnotit jak „objektivní okolnosti“, tj. ty existující na žadateli nezávisle, tak „okolnosti subjektivní“, tj. vážící se k osobě žadatele. Též je zapotřebí posoudit, zda žadatel unesl důkazní břemeno a tvrzené okolnosti doložil. [...] Žalobce nejenže nijak netvrdil, že by bylo objektivně nemožné se k zastupitelskému úřadu dostavit, resp. do či ze země původu cestovat, nebo že by zastupitelský úřad v době podání jeho žádosti reálně nefungoval [...] Délka řízení o žádosti o povolení pobytu přitom není pro posouzení žádosti o upuštění od osobního podání rozhodná a není s to založit důvody, které by měly stěžovateli zabránit v osobním podání žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50). Riziko vleklého správního řízení tak nezabraňuje cizinci v podání žádosti osobně v zemi původu. [...] Co se pak týče okolností subjektivních, stěžovatel připustil, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde. [...] Dočasnost nutného vycestování za účelem osobního podání žádosti je dle konstantní judikatury třeba vnímat jako skutečnost svědčící naopak o mírnosti zásahu do rodinného života žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, bod 20). Nelze opomenout ani stěžovatelem zmíněné usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, v němž Ústavní soud dovodil, že obecně lze po žadateli o pobytové oprávnění spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval do země původu za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ač má na území České republiky rodinné vazby a fakticky zde již delší dobu žije. [...] Dočasná nepřítomnost jednoho z rodičů není situací výjimečnou či neřešitelnou. Zastupitelský úřad i stěžovatel popsali žalobci obvyklé alternativy, jak skloubit vycestování do Vietnamu s rodinným životem (možnost péče o nezletilé děti ve státních zařízeních či na komerčním základě). Ne každé řízení, jehož výsledek se může přímo nebo nepřímo promítnout do života nezletilých dětí, má stejný intenzivní dopad do jejich práv [srov. nálezní Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020 (N 70/99 SbNU 362)]. Bylo zcela na žalobci a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se odcestování žalobce na přechodnou dobu dotklo chodu rodiny co nejméně. [...] Zásah spočívající v dočasném vycestování za účelem legalizace pobytového oprávnění proto NSS sbledal přiměřeným. Pro úplnost lze dodat, že žalobce netvrdil ani žádné zdravotní problémy, je dospělou a plně svéprávnou osobou. [...] Přílehlavá je i argumentace stěžovatele, že pobytová historie žalobce (zde dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky) či skutečnost, že je správním orgánům znám, není z hlediska „odůvodněného případu“ sama o sobě významná.“*

45. Z prakticky stejných právních východisek vyšel i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, ve kterém tehdejší stěžovatel byl taktéž občanem Vietnamu, také měl v ČR manželku a dvě nezletilé děti, také usiloval o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, také poukazoval na zásah do soukromého a rodinného života spočívající v odloučení od rodiny.
46. V nyní projednávané věci soud souhlasí se správními orgány, že žalobcem v jeho žádosti předestřené jeho rodinné poměry nejsou nijak specifické a výjimečné, aby se mohlo jednat o odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve své žádosti tvrdil pouze společné soužití s manželkou a dvěma nezletilými dcerami (v době podání žádosti ve věku 10 a 12 let) a jeho péči o ně, což ovšem nepředstavuje nijak zvláštní

okolnost, odlišující žalobce od řady jiných žadatelů o pobytové oprávnění (žalobce navíc doložil svůj vztah k dětem až v odvolacím řízení, přestože jím předložené protokoly o výslechu dětí před cizineckou policií jsou již z roku 2022, tedy před podáním předmětné žádosti). Žalobce ovšem neuvedl nic, co by zakládalo výjimečnost jeho rodinné situace, např. zdravotní indispozice či postižení apod. Správní orgány proto nepochybily, když uzavřely, že o odůvodněný případ se nejedná a neupustily od osobního podání žádosti.

47. Soud rovněž zohlednil, že pobytové oprávnění jeho manželky a nezletilých dětí není od osoby žalobce nijak odvislé, neboť i samotný žalobce tvrdil, že jeho manželka i děti disponují povolením k trvalému pobytu. V důsledku odcestování žalobce z území ČR za účelem osobního podání žádosti o pobytové oprávnění tak nedojde k zásahu do práva ostatních členů jeho rodiny setrvat na území ČR. Ani ekonomická stabilita žalobcovy rodiny nebude zásadně narušena, neboť i samotný žalobce tvrdil, že jeho manželka podniká, zatímco on se stará o domácnost a děti. Nelze pominout, že žalobcovy děti, byť nezletilé, již navštěvují základní školu, tudíž péče o ně není celodenní a lze ji skloubit s prací matky. Odcestování otce jistě zasáhne do rodinného života žalobcových dětí, ovšem jedná se o skutečnost, která není přičitatelná České republice a jejím orgánům, ale výlučně žalobci samotnému, který si svou trestnou činností zapříčinil, že pozbyl povolení k trvalému pobytu, což vedlo k tomu, že musel požádat o jiné pobytové oprávnění, aby mohl na území ČR setrvat.
48. Nelze souhlasit s žalobcem v tom, že by správní orgány kladly přílišný důraz na jím spáchanou trestnou činnost, neboť správní orgány komplexně posoudily všechny skutečnosti, které byly žalobcem v žádosti tvrzeny ve vztahu k jeho osobě a jeho rodinným poměrům, resp. které jim byly známy z úřední činnosti. Stejně tak nelze souhlasit s žalobcem, že by správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, neboť žalobci nekladly k tíži, že je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. Navíc povaha řízení vedeného Policií ČR za účelem ukončení nelegálního pobytu žalobce skutečně nebyla rozhodná pro posouzení důvodnosti předmětné žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání pobytové žádosti.
49. Soud souhlasil s žalovaným v tom, že při posuzování žádosti o upuštění od osobního podání žádosti správní orgány nehodnotí délku správního řízení, ale v souladu s § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se zabývají výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat. Soud rovněž souhlasil s tím, že v řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání pobytové žádosti správní orgány neposuzují přiměřenost svých rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jim takovou povinnost zákon neukládá.
50. Správný je i názor žalovaného, že nelze důvodně dovozovat ustálenou správní praxi a od té odvíjet legitimní očekávání žalobce, že bude vyhověno jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání pobytové žádosti. Ponecháme-li stranou, že odkaz na správní praxi je značně nekonkrétní, tak je třeba souhlasit s žalovaným, že posouzení důvodů pro upuštění od osobního podání pobytové žádosti je vždy odvislé od konkrétních okolností daného případu. Uvedené platí o to více, pokud žalobce poukázal na pouhé dva případy, které byly navíc skutkově významně odlišné (žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že se jednalo o případ sourozenců, nezletilých dětí, které nebyly schopné samy cestovat do země původu – srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). V dané souvislosti soud odkazuje na již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 351/2018-50, v němž kasační soud posoudil jako nedůvodnou obdobnou námitku stěžovatele, neboť: „*Ze dvou*

správních rozhodnutí totiž nelze dovodit, že jde o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost orgánů veřejné správy, která by u stěžovatele mohla založit legitimní očekávání, že jeho žádosti bude vyhověno.“ (blíže srov. bod [27] cit. rozsudku).

51. K žalobcem namítanému porušení zásady hospodárnosti řízení soud předně uvádí, že žalobce netvrdí, jaký vliv měla mít tato tvrzená vada na zákonnost předmětných správních rozhodnutí, resp. jak by se změnil výrok napadeného a prvostupňového rozhodnutí, pokud by správní orgány nejprve rozhodly o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, aniž by souběžně zkoumaly náležitosti žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Přitom podle § 75 odst. 3 s. ř. s. platí, že *k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží.* Uvedená námitka proto již z tohoto důvodu nemohla být důvodem pro žalobcem požadované zrušení napadeného rozhodnutí. Navíc nedoložení náležitostí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu je mimoběžné s důvody neupuštění od osobního podání, v důsledku čehož pak bylo v případě žalobce řízení o povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno, jak správně konstatoval žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí. I pokud by správní orgány nejprve rozhodly o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti se stejným výsledkem, osud žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu by nemohl být jiný, než že by k vydání povolení k dlouhodobému pobytu nedošlo, neboť žádost o povolení k dlouhodobému pobytu by byla dle § 169h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nepřijatelná.
52. Soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by argumentace žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí byla vnitřně rozporná a že by mělo být povinností správního orgánu reagovat na jeho žádosti o další prodloužení lhůty, příp. přerušení řízení za účelem doložení posledního z dříve vyžádaných dokladů.
53. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání pobytové žádosti nedoložil výpis z evidence rejstříku trestů Vietnamské socialistické republiky, a to ani v prodloužené lhůtě. Jelikož ale prvostupňový orgán vyhodnotil žalobcovu žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti tak, že jí nelze vyhovět, v důsledku čehož zastavil řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, pak je zřejmé, že předložení výpisu z evidence rejstříku trestů již pozbylo smyslu, a proto již ani nebylo třeba rozhodovat o prodloužení lhůty k předložení tohoto podkladu nebo o návrhu na přerušení řízení ze stejného důvodu. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že *řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nebylo zastaveno z důvodu nedoložení náležitostí žádosti, nýbrž z důvodu neupuštění od osobního podání žádosti*, a dále že *dne 25. 7. 2023 byl prvostupňovému orgánu doručen chybějící výpis z rejstříku trestů, jehož doložení ovšem nemá vliv na důvody zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti* (srov. str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Nerozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty, resp. o přerušení řízení tak nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
54. K namítané vnitřní rozpornosti soud uvádí, že ji neshledal. Žalovaný na str. 7 zdůraznil možné důsledky nedoložení všech náležitostí žádosti o pobytové oprávnění pro hodnocení, zda lze upustit od povinnosti osobního podání žádosti, když konkrétně poukázal pouze na *doložení dokladu o ubytování v situaci, kdy se účastník řízení dovolává dopadů do soukromého a rodinného života a toho, že pečuje o své nezletilé děti, přičemž po několikaletém pobytu ve výkonu trestu nemá správní orgán za prokázané, do jaké míry fungují vztahy v rodině.* Žalovaný tak v žalobcově případě přikládal relevanci pouze jedné

náležitosti žádosti o povolení k pobytu při hodnocení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k pobytu, a to pouze za účelem posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život. Naopak výpis z rejstříku trestů ve Vietnamu takovou relevanci neměl a žalovaný ji ani ve vztahu k tomuto dokladu nezmiňoval.

55. V návaznosti na vše, co bylo uvedeno výše, soud uzavírá, že žaloba nebyla podána důvodně.

VII.

Rozhodnutí soudu

56. Z důvodů shora popsanych soud posoudil všechny žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodné, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

57. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 16. září 2024

Mgr. Aleš Smetanka v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.